

opusdei.org

Boj, bližina, poslanstvo (2) – »Pot si utiramo z lastnimi koraki«

Za kristjana so nebesa vedno za vogalom: življenje je obenem potovanje in cilj.

3. Dec. 2025

»Življenje je potovanje, ne cilj« – tako se glasi eden najbolj priljubljenih citatov, ki krožijo po spletu.^[1] Če enostavno pobrskamo vsebine s tem geslom, dobimo neizmerno število slik in letakov za vse okuse: idilične

pokrajine z vijugasto potjo ali cesto, deklica na gugalnici, grafične kompozicije v starodobnem slogu ... Toda kaj v resnici pomeni, da je življenje potovanje in ne cilj? Gre nemara le za klišejsko frazo, ki je uspešna, ker človeku omogoča relativizirati njegove napake ali ker bi nekako namigovala, da je najpomembnejše živeti, manj pomembno pa, kako in zakaj živimo? Sta potovanje in cilj navsezadnje v navzkrižju? Ali se cilj, se pravi življenjski cilj, ne odloča v vsakem trenutku potovanja?

Ta vprašanja seveda zahtevajo umirjen pristop. Najprej si pogledjmo, kako ta *moto* navdihuje življenje običajnih ljudi. V svetu hitrega *teka* je misel, da je potovanje pomembnejše od cilja, precej priljubljena. Tekači, zlasti začetniki, si na začetku pogosto zastavljajo ambiciozne cilje glede razdalje, kondicije ali kilogramov, ki se jih

želijo znebiti. Lahko si predstavljamo, da teh ciljev večinoma ne dosežejo tako zlahka, kot so pričakovali. Takole je svojo izkušnjo opisal neki tekač:

»Dan za dnem sem bil pri doseganju svojega cilja poražen. Dan za dnem mi je postajalo vse bolj jasno, da nisem ustvarjen za tekača. Vsak tek me je brutalno soočil z dejstvom: še vedno nisem dosegel zelenega nivoja. Tisto, česar še nisem razumel o tem športu, pa je bilo ravno spoznanje, ki sem ga že dodobra osvojil na svojih potovanjih: ključno je uživati v poti. [...] Spoznal sem, da je vsak tek darilo. Vsak tek je priložnost, da si tam, kjer hočeš biti. S tem odkritjem se je moj način teka spremenil. Prenehal sem z zanikanjem veselja, ki sem ga čutil v sebi. Nehal sem kopičiti dneve neuspehov. Začel sem bolj živeti v *vsakem trenutku* in v vsakem teku sem videl priložnost, da cenim tisto, kar imam pred seboj.«^[2]

Ta tekač je začel spoznavati pomemben nauk, ki ga lahko vsak od nas uporabi na življenjski poti. Po veri vemo, da se naša usoda odloča v vsakem trenutku potovanja, kajti krščanska poklicanost je poziv, da živimo v celoti od Boga in za Boga že sedaj, na naši poti skozi zgodovino, in potem v nebesih, ko bo končno On »vse v vsem« (1 Kor 15,28). Sveti Jožefmarija je zato zapisal: »Nebeška sreča je za tiste, ki znajo biti srečni na zemlji.«^[3]

Vendar pa te umirjene povezave med potjo in ciljem ni enostavno doseči. Lahko bi rekli, da je to dejansko naloga, ki traja vse življenje. Življenje pa je kratko in dolgo obenem. Tako kot tistemu tekaču se nam včasih lahko zgodi, da se ozremo proti cilju in nato pogled zopet usmerimo tja, kjer smo zdaj, ter nas ob tem prevzame malodušje: pogled na razdaljo, ki jo moramo še preteči, nas lahko celo blokira ali privede do

obupavanja nad potovanjem. Toda Jezus nas je vnaprej posvaril pred to skušnjava: »Iščite najprej božje kraljestvo in njegovo pravičnost in vse to vam bo navrženo. Ne skrbite za jutri, kajti jutrišnji dan bo skrbel sam zase. Dovolj je dnevu njegovo zlo« (Mt 6,33-34). Ko je božje kraljestvo – to se pravi poklicanost k svetosti – postavljeno na prvo mesto, je vsak korak priložnost, da si tam, *kjer hočeš biti in s komer hočeš biti*. S tega zornega kota so nebesa vedno za vogalom: življenje postaja potovanje in cilj obenem.

Razmislimo torej o nekaterih vidikih našega potovanja proti nebesom. Najprej o naši gotovosti, da ne potujemo sami: imamo Boga kot prijatelja in sopotnika. Nato o potrebi, da se spopademo z malodušjem ter se naučimo obračati v svoj prid lastne omejitve in grehe. Nazadnje pa se zadržimo ob prepričanju, da je življenje v

sedanjem trenutku najboljši način, da najdemo srečo na tem svetu in tudi v nebesih.

Ponižno hodi s svojim Bogom

V Stari zavezi je kratka knjiga preroka Miheja polna prerokb o kazni. Po svojem preroku Bog graja Samarijane zaradi njihovega malikovanja; svojemu ljudstvu očita prazno, zunanje čaščenje; in prvič napove tudi padec Jeruzalema. A to še ni vse: njegovo sporočilo je tudi oznanilo upanja in odrešitve.

Mihejevo poslanstvo ni le v obsodbi zla, ampak tudi v tem, da ljudstvo spomni, da je Bog prav blizu:

»Oznanil ti je, o človek, kaj je dobro, kaj Gospod hoče od tebe: nič drugega, kakor da ravnaš pravično, da ljubiš dobrohotnost in ponižno hodiš s svojim Bogom« (Mih 6,8).

Sveti Duh – on je namreč tisti, ki govori po prerokih – nam ne pravi, naj hodimo proti Bogu, kot da bi bil

daleč in nas čakal na koncu dolge poti. Pove nam, naj hodimo z *njim*. On nas spremlja v vsem in se zanima za vse: za to, kar mislimo, gledamo, govorimo, želimo: »Jezus Kristus, ki je Bog, ki je Človek, me razume in skrbi zame, ker je moj Brat in moj Prijatelj.«^[4]

Hoditi z Bogom pomeni iti z njim skozi vse dogodke mojega življenja, skozi velike in majhne pripetljaje; z njim govoriti o vsem, ga ves čas poslušati; se izpostaviti temu, da me lahko prosi za kaj nepričakovanega ali da me popelje po poteh, ki si jih nisem predstavljal. Kdor hodi po poti skupaj s prijateljem, je pripravljen govoriti in poslušati. Tako sta hodila emavška učenca, četudi nista vedela, v kolikšni meri je tisti neznanec, ki ju je tako pozorno poslušal in jima s tolikšno močjo govoril, bil njun brat in prijatelj. Tega nista vedela, vendar sta hodila z Bogom, in Bog jima je odstiral neslutena obzorja (Lk

24,13-35). »Gospod, kako si velik v vsakem trenutku! Vendar me še bolj ganeš, ko se spustiš k nam, da bi nam sledil, da bi nas poiskal v našem vsakodnevnem vrvežu. Gospod, daj nam preprostost duha, čist pogled, jasne misli, da te bomo mogli prepoznati, kadar boš prišel brez zunanjih znamenj tvoje slave.«^[5]

Bog nadalje tudi želi, da hodimo skupaj z njim v *ponižnosti*. Kaj to pomeni? On sam nam to namiguje v eni izmed kratkih molitev psalterija: »Gospod, moje srce ni prevzetno, moje oči se ne povzdigujejo. Ne poganjam se za velikimi dejanji, za čudovitejšimi od mene. Nasprotno, potešil in pomiril sem svojo dušo kakor otrok v naročju svoje matere, kakor otrok je v meni moja duša« (Ps 131,1-2). Ponižno hoditi z Bogom pomeni delati, ne da bi se gnal za rezultati ali uspehi, ki niso odvisni od mene in ki mi morda niti ne pripadajo; biti zadovoljen s tem, kar

imam, s tem, kar mi daje Bog, s tem, kar mi prinaša življenje. In to živeti ... intenzivno. Paradoks je v tem, da če ponižno hodimo po poti z Bogom, bomo dejansko uresničili mnogo večje stvari, kot smo mislili. »Nisi opazil leska v Kristusovih očeh, ko je siromašna vdova v templju dala svojo skromno miloščino? – Tudi ti mu daj to, kar lahko.«^[6]

Obrni pomanjkljivosti v svoj prid

»Prav zato, ker milost predpostavlja človeško naravo, nas ne naredi v trenutku za nadčloveka,« je zapisal papež. »Če bi se za to potegovali, bi to pomenilo, da preveč zaupamo sami vase.«^[7] Krhkost, težave, napake so preprosto del življenjske poti.

Priznati to dejstvo ne pomeni, da se predamo ali sprijaznimo z grehom; preprosto pomeni sprejeti naše omejitve in naš tempo oziroma čas kot nekaj stvarnega.

Naš napuh pa tega noče sprejeti. To ve tudi hudič in nam ne pošilja samo skušnjav, da bi nas od Boga oddaljil: ko nas enkrat uspe zapeljati, poskuša še »iz padlega drevesa napraviti drva«, kot pravi pregovor. Naše grehe in našo krhkost izkorišča za to, da bi nam vlil malodušja, ker ve, da je to učinkovit način za napeljevanje k temu, da bi opustili pot. Zato se moramo naučiti, kako obrniti naše padce in šibkosti v svoj prid, to se pravi, kako iz njih izluščiti neko korist in izkušnjo. To se morda sliši nenavadno, vendar gre za eno najpomembnejših in najbolj temeljnih načel rasti v notranjem življenju. Tako so to v teku stoletij razumeli učitelji duhovnosti.

Nekateri ljudje, je zapisal eden od njih, se »pogosto čudijo svojim padcem, se zaradi njih vznemirjajo in se jih sramujejo; jezijo se na samega sebe in naposled obupajo. To so učinki samoljubja, ki so mnogo

bolj škodljivi kot pa napake same«. ^[8]
Zadnji stavek je presenetljiv. Občutek sramu, nemir in obup, v katerega lahko zapademo ob pogledu na svoje omejitve, povzročijo veliko škodo. To nas vodi proč od Boga in nas nagiba h grehu, se pravi na ironičen način ravno k temu, kar nas je na začetku pahnilo v malodušje. Skratka, gre za začaran krog, ki nam preprečuje, da bi se spravili z Bogom, mu pogledali v obličje in mu povedali, da se kesamo in si želimo njegovega odpuščanja.

Včasih se nam lahko dogaja to, da si mi sami ne odpustimo. Morda smo se bolj zaljubili v svojo lastno idejo popolnosti kot pa v Boga, zato nam manjka ponižnosti, da bi začeli znova. »Nikoli ne smeš obupati; ne glede na to, kolikokrat padeš, si moraš reči: 'Tudi če padem dvajsetkrat, stokrat na dan, bom vsakič spet vstal in nadaljeval svojo pot.' Nazadnje bo veljalo: Kaj zato, če

si na poti padel; samo, da prideš do konca. Bog ti tega ne bo očital.«^[9]
Najpomembneje je torej, da znova kreneš na pot in se vrneš k Bogu tolikokrat, kolikorkrat je potrebno. Skrušenost zaradi naših grehov lahko postane odskočna deska, ki nas znova požene k Bogu: »Naj nas spotiki in porazi več ne oddaljijo od Njega. Kakor se nemočen otrok skrušen vrže v močne roke svojega očeta, tako se bova ti in jaz oprijela Jezusovega jarma. Samo ta skesanost in ta ponižnost bosta našo človeško slabotnost spremenili v božansko moč.«^[10]

Žívi sedanjost

Edini način, da prehodimo svojo pot, je, da to storimo korak za korakom. Nihče se na goro ne povzpne z enim skokom, še posebej, če gre za visok vrh: včasih bo potrebno daljše obdobje priprave in aklimatizacije; treba bo delati postanke, večkrat

prenočiti, si nabrati novih moči s pomočjo primerno izbrane opreme, hkrati pa bomo uživali v pogovoru in pogledu na pokrajino, ki bo drugačna na vsakem delu poti. Skratka, osredotočiti se moramo na našo najbolj neposredno stvarnost oziroma, rečeno še drugače: živeti v sedanjosti.

Živeti v sedanjosti pomeni priznati sedanji trenutek kot edini čas, v katerem lahko prejmem božjo milost in izpolnim njegovo voljo. Tudi sovražnik to še predobro ve, zato nas bo poskušal čim bolj oddaljiti od našega *tukaj in zdaj*, nas utesnjevati s preteklostjo, ki nam daje občutek razočaranja, ali s prihodnostjo, ki nam vzbuja nemir; ali pa bo skušal doseči, da zaplavamo v fantaziranje o tem, kar bi lahko storili v preteklosti ali kar se utegne še zgoditi. Če kaj od tega doseže, potem mu je že uspelo ohladiti našo

ljubezen, kajti ljubezen se sprega samo v sedanjiku.^[11]

Živeti v sedanjosti ne pomeni odmisлити preteklost in prihodnost, ampak postaviti ju na pravo mesto. Biti pomirjen glede preteklosti, spravljen z Bogom in drugimi ... pa tudi s samim sabo, s sprejemanjem tega, kar smo in kar smo postali. In biti pomirjen glede prihodnosti, kajti čeprav Bog računa na nas in se zanima za naše načrte in projekte, si vendar želi našega miru. *In manibus tuis tempora mea*, pravi nek drug psalm. V tvojih rokah je moj čas, moje stvari (prim. Ps 31,16). »V tvoje roke izročam preteklost, sedanjost in prihodnost ...«^[12] lahko molimo s svetim Jožefmarijem. Sprejemanje in prepustitev Bogu ustvarjata potrebno vzdušje, da bi mogli živeti sedanji trenutek mirno in intenzivno.

Zaupanje v našega Očeta Boga nas vodi, »da hodimo skozi življenje s

sproščenostjo božjih otrok, da razmišljamo in se odločamo s svobodo božjih otrok, da se z bolečino in trpljenjem soočamo v vedrosti božjih otrok, da cenimo lepe stvari, kakor jih ceni božji otrok«.^[13]___

Imeti svobodo božjega otroka pomeni živeti osredotočen na tukaj in zdaj, biti pozoren na to, kar On želi od mene, da počnem: da delam, počivam, molim, tolažim, se smejem ... »Vsaka reč ima svoj čas« (Prd 3,1), in najboljši način, da se odločimo pravilno, je, da vsak trenutek živimo z Gospodom: »Vse, karkoli delate v besedi ali v dejanju, vse delajte v imenu Gospoda Jezusa in se po njem zahvaljujte Bogu Očetu« (Kol 3,17). Če gojimo ta nenehni dialog z Bogom, bomo lažje prepoznali, kaj nas moti in odvrča od poti: trenutki, ko se zatečem v telefon ali v domišljijo, temne misli, nepremišljenost, »mistika *ko bi le*«^[14]___ ... Tako se bomo lažje vrnili na tisto preizkušeno in resnično pot k svetosti, ki je v tem, da

delam, kar moram, in sem v tem, kar delam.^[15]___

Če živimo v sedanjosti, bomo znali biti hvaležni za to, kar imamo, in prav zaradi tega uživati v življenju. Spet velja: »nebeška sreča je za tiste, ki znajo biti srečni na zemlji.«^[16]___
Sreča izvira iz zavedanja, da sem tukaj in zdaj ljubljen od Boga, mojega Očeta, in da mi on dnevno naklanja obilo daril. Pretirana zaskrbljenost zaradi naših preteklih porazov ali prihodnjih nevarnostih nas onesposobi, da bi zaznali dobre stvari, ki so nam ponujene v sedanjem trenutku. Zato je zelo dobro, da vsak dan v molitvi, ali morda pri spraševanju vesti, posvečamo čas hvaležnosti. Kako me je Bog danes ljubil? Za katere konkretne reči se mu lahko zahvalim?

Vztrajaj do konca

»S svojo stanovitnostjo si boste pridobili svoje življenje,« nam pravi Jezus (Lk 21,19). Prispeti do konca poti je ključnega pomena. Vsi sanjamo o tem, da bi kot sv. Pavel mogli reči: »Dober boj sem izbojeval, tek dokončal, vero ohranil« (2 Tim 4,7). To bomo dosegli, če ohranimo vero danes, prav zdaj. Človek se lahko hitro počuti obremenjenega ob misli, da bi bil zvest deset, dvajset, štirideset, osemdeset let. Kako sem lahko prepričan o svoji zvestobi na tako dolgi poti? V resnici ne gre za prepričanje, da se v naslednjih desetletjih ne bom oddaljil od Boga; gre za to, da sem zvest našemu Gospodu *danes*, po milosti, ki nam jo on daje v tem trenutku. Če tako živimo, bomo prehodili pot življenja vse do cilja.

Kristjani kot nekaj očitnega priznavamo, da je »življenje potovanje, ne cilj«. Vemo, da se naše življenje ne konča tukaj in da zato ta

leta na zemlji niso cilj. Hkrati pa vemo, da je naše resnično življenje, naš cilj, že tukaj, v vsakem trenutku: naše življenje je »skrito s Kristusom v Bogu« (Kol 3,3). Zato je za nas resnično potrebno, da »se glava dotika nebes, noge pa trdno stopajo po zemlji«;^[17] za nas je zares potrebno, da se njegova volja izpolni »na zemlji« tako »kakor v nebesih«. Tedaj si bomo zares »utirali pot z lastnimi koraki«.^[18] Vsak korak, ki ga naredimo, uresničuje našo pot in naš cilj.

---

^[1] Ta misel se običajno pripisuje Ralphu Waldu Emersonu, čeprav za to ni pisnega vira.

^[2] John Bingham, *Enjoy Your Journey*, www.runnersworld.com.

^[3] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 1005.

[4] Prav tam, št. 182.

[5] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 313.

[6] Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 829.

[7] Frančišek, *Gaudete et exsultate*, št. 50.

[8] J.-N. Grou, *Manuel des âmes intérieures*, Liege, 1851, str. 159.

»Najhujše pri tem pa je, da včasih, kot ugotavlja sv. Frančišek Saleški, človek obupuje in se jezi zato, ker se je razjezil, izgublja potrpljenje, ker je bil nepotrpežljiv. Kakšna katastrofa! Mar ne bi morali v tem prepoznati napuha v najčistejši obliki?« (str. 160).

[9] Prav tam, str. 160 sl.

[10] Sv. Jožefmarija, *Križev pot*, 7. postaja.

[11] Prim. C. S. Lewis, *Pisma izkušnega hudiča*, 15. poglavje.

[12] Sv. Jožefmarija, *Križev pot*, 7. postaja, 3.

[13] F. Ocáriz, Pastirsko pismo, 28. 10. 2020, št. 3.

[14] Prim. sv. Jožefmarija, *Pogovori z msgr. Escrivájem*, št. 88 in 116.

[15] Prim. sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 815.

[16] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 1005.

[17] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 75.

[18] *Popotnik, poti ni; pot naprej se utira z lastnimi koraki.* »Caminante, no hay camino; se hace camino al andar« (A. Machado, *Campos de Castilla, Proverbios y cantares*, XXIX. Sv. Jožefmarija citira ta verz v Pismu 6, št. 75).

John Paul Mitchell

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/boj-blizina-poslanstvo-2-pot-
si-utiramo-z-lastnimi-koraki/](https://opusdei.org/sl-si/article/boj-blizina-poslanstvo-2-pot-si-utiramo-z-lastnimi-koraki/) (1. Apr.
2026)